

Ágh István

Koszorúszalagok

A gyász napjaiból

Megáldott vers

Mikor beléptem, nem vett rögtön észre,
hanyatt fekvé az ágyán olvasott,
verseimet közlő lappal kezében
eszembe juttatta a Balatont,
meghatottan bámultam, míg a nyárra,
az utolsó emlékeztetett,
úgy éreztem, jókedvű olvasással
megáldja lepkés költeményemet,
hogy a betegség ellenére boldog,
s éppen miattam olyan önfeledt,
de feljajdult a bolygó fájdalomtól,
ami lelki csapás is lehetett,
hogy a szemével olvasni alig lát,
megszűnt a szavak közti kapcsolat,
s fölfoghatatlan, s amit tudni próbál,
véglegesen ismeretlen marad.
a lapot csukva tartotta kezében,
talán miattam nem engedte el,
ahogy máskor a vérnyomását mérte,
várakozott és maga elé figyelt.

ÁGH ISTVÁN (1938) író, költő, műfordító. A *Hitel* főmunkatársa. A Nemzet Művésze.

Álom

Ezt is megértem hát, hogy itt vagyok
lassan haldokló hitvesemmel szemben,
azon töprengék, nem lenne-e jobb,
amit mindig fordítva képzeltem,
s ha így van, annak így kell lennie,
miután ő már betöltötte sorsát,
én még adós maradtam valamivel,
amire most a jelenlétem szolgál.

Egyszerre kegyelem és büntetés
az exitálást egyedül megélni,
álmában vesztette eszméletét,
helyette én tudom csak, mi történik
azzal, hogy nézem, feszült nyugalom
tart fogva, lélegzése ütemére
torka sípján a halál nyikorog,
vagy az élet talányos cselvetése?

Nem véletlen talán az egybeesés,
kettesben úgy végezni, miként kezdtük,
szembefordulva végképp, várva még
a pillanatra, hol az idő megszűnt,
nem hangzik el a legutolsó mondat,
sem egy szó, a röpké selyempapír
csak ujjaim remegésére mozdul,
üres réssé mered a szája is.

Megbénultam, vagy részvétlen vagyok?
nem tört ki zokogásom dübörgése,
kívülálló gyanánt válaszolok
a körülálló érdeklődésére,
mintha azt se érteném, hogy mi van,
valaki más a tompán sárga bábu,
az alvilági halottkém sem riaszt,
pedig halálnak mutatja az álom.

Helyfoglalás

Lefoglaltam síromat melletted,
mintha mindent folytatnánk a földben,
fönti szokás szerint intézkedve
szállt nevedre, s velem majd nevünkre,
olyan pompás kilátásra nyílik,
mit csak egy budai villa nyújthat,
nem foghatom föl, hogy nem mi nézzük,
amit kitár látogatóinknak,
törött amfora irányít hozzád,
vagyis hozzánk túl a keresztúton,
megtudható sorszámon, parcellán
találnak, ha jönnek az utódok,
ismert társaságban leszünk együtt,
rokont s még egy földit is találtam,
olyan közös sárga földbe fekszünk,
ami egyszer már cipőmre száradt.

Karácsony

Amikor hűlő arcod érintettem,
és megszakadt az eleven kontaktus,
elkezdődött egy elképzelhetetlen
hiány, mit semmi betölteni nem tud,
csak enyhíti mint robotot az ünnep,
mint a magányost védik társalgással,
hozzám sokan segíteni sietnek,
bár helyzetem oka miatt hiába,
egyetlen remény maradt, a karácsony
istállójában mosolygó Kisjézus,
földet és eget köt össze a jászol
evilági életünk idején túl,
én még itt vagyok, de már alig hordom,
ami tőled egy sóhajjal elillant,
most kell kíváncsi szememet lehunynom,
hogy igazi meglepetésre nyissam,

Idéző

Mintha élne, láttam bár hogy meghalt,
fejemben a megszokás barangol,
s azt hiszem, a csöndben is ő hallgat,
egy lakásban megint ketten alszunk,
fáradt agyam keserves játéka,
hol a tegnap mai napnak tűnik,
őt idézi minden, csak fordítva,
becsap még egy meglelt varrótú is,
a holmija azt jelenti, itt volt,
randevúra csábít fénykép-arca,
megszólalhat filmen, hangszalagról,
ruháival számtalan alakban
kísért, s mihez köze volt azon túl,
életre kel műve fonalában,
csak erről ő immár semmit sem tud,
sosem valósulhat meg a látszat.

Látogatás

A liliom lehunya fényességét,
koszorújából már csak a szalag
világít, a feliratos fehér csík,
hervadtra fagyott virágravatal
apad fölötted, már a föld kilátszik
a múltkori sárgánál feketébb
sarat viszem majd cipőmon hazáig,
elterel rólad a megfigyelés,
mit írtak a koszorúszalagokra?
aranybetűs szavak, *Isten veled!*
a télidő szeszélye szerint koptak,
megható ez az emberszeretet,
csak én nem tudom gyászom kifejezni,
tehetetlenné sújt a veszteség,
ha nem lehet veled már beszélgetni,
elhordom a virágok tetemét.

Szilveszter

Hosszú télre számítok, hosszú estek
következnek az ünnepek után,
egymagamban talál itt a szilveszter,
az ordenáré papírtrombiták,
orvtámadás, ha egy petárda robban,
mint a kutya, űzötten reszketek,
túl érzékeny a szívem, beleborzad
nagyfeszültségű idegrendszerem.

Mondják, amit újév napján csinálok,
megismétlődik egész éven át,
így folytatom, mint most, éjfélre várva,
előttem szoba-hideg betegágy,
vigyázban állok még tavalyi pózban,
míg átbillen az óramutató,
ilyen lesz minden, mint az első óra,
jobb felem hiányától szomorú.

Lefekvéshez a kinti sötéttséget
ráeresztem a sűrűbb bentire,
véget nem érő éjszakába érek,
hánykolódom nagy, fekete vízben,
arra nem jár hajó, nincs mentőcsónak,
öreg lettem, egyszerre özvegy is,
ki őszinte részvéttel vigasztalna,
meggondolhatná, kivel osztozik.

Fészek

Hova tűntek a tél madarai?
csipkés lábnyomuk nem őrzi a hó,
csak azt, a macskák merre jártak itt,
egy üres fészek a semmibe lóg,
fekete görcs a fehér köd fölött,
maroknyi rost, megkövült kerti sár,
olyan, mint egy felém lökött ököl,
egy fára akadt zsebkendőnyi gyász,
én kellek most, hogy a leghidegebb
pont a világon melegebb legyen,
és arra hívja fel figyelmemet,
az ítélet madár nélkül jön el,
mint halottal, egyoldalú viszony,
ahogy az emlék szálán létezik,
bennem egy zsúfolt fészekalj sikolt,
de a helyét a semmi tölti meg.

Majjoros Áron Zsolt: Lány (2016, acél, 25×40×25 cm)

